

Vzkříšení syna Naimské vdovy – K čemu nám jsou Ježíšovy zázraky?

1. čtení: Jan 10,1-11 Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti. Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce.

kázání: Lukáš 7,11-17 Hned nato odešel do města, které se nazývalo Naim. S ním šli jeho učedníci veliký zástup lidí. Když se blížili k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Velký zástup z města ji doprovázel. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: "Neplač!" Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti kteří je nesli, se zastavili. Řekl: "Chlapče, pravím ti, vstaň!" Mrtvý se posadil a začal mluvit; Ježíš ho vrátil jeho matce. Všech se zmocnila bázeň, oslavovali Boha a říkali: "Veliký prorok povstal mezi námi" a "Bůh nsvštivil svůj lid". A tato zvěst se rozšířila o něm po celém Judsku a po celém okolí.

Bratři a sestry,

musím na začátek přiznat, že tento příběh z evangelia jsem nevybíral lehce. A nebudu tu dnes mluvit hlasitě a jistě. I když je to v napětí se samotným příběhem a s tím, jak na něj reagovali lidé v tomto příběhu. Četl jsem o Ježíšově zázraku, o tom, jak vzkřísil mrtvého člověka. A to je asi moc krásná, až pohádkově krásná, věc. Všichni, kdo byli u toho, jsou ohromeni a mají radost. Ve mně ale ten příběh vzbuzuje jenom otázky. Spoustu otázek. Nedokážu se nad ním prostě čistě radovat. Možná je to špatně. Možná by si právě tohle ten příběh zasloužil. Tak se omlouvám.

Přijde mi, že hlavním motivem v tom krátkém příběhu je jedna zásadní otázka. Pro nás zásadní stejně jako pro ty, kteří tam tehdy byli. Kdo je to ten Ježíš? Co je zač? Proč tu je a proč něco dělá a něco nedělá? A co já s tím? Kdo tedy je ten Ježíš? A nebo konkrétněji. Je to Bůh nebo člověk? Jistě, vy tady v kostele znáte správnou odpověď, protože už ji tady nějaký farář asi někdy říkal. Ježíš je plně Bůh i plně člověk. Jenže to je spíš jako poučka, která nám v životě moc nepomůže. Protože pro nás není Ježíš jenom někdo, koho můžeme zkoumat, přemýšlet o něm, číst si o něm, povídat o něm. My věříme jemu, spoléháme se na něj, modlíme se k němu, máme s ním nějaký vztah. A v tom nám poučky moc nepomůžou. Navíc to stejně nejde moc pochopit, že je někdo plně člověk a plně Bůh. To je právě jenom Ježíš a tak to nejde ani s ničím srovnat.

S čím máte větší problém? S tím, že Ježíš je nebo byl člověk, nebo s tím, že je to Bůh? Dneska je to asi jasné. To, že po světě chodil nějaký Ježíš Nazaretský, který měl dvě ruce a dvě nohy, a tudíž to byl člověk, to dnes potvrdí většina historiků, i těch nekřesťanských. A myslím, že i většina lidí odsouhlasí, že Ježíš byl dobrý, skvělý, mravní a já nevím co ještě člověk. Problém je, že by byl Ježíš Bohem. Porotože na Boha už se, alespoň tady v Čechách, moc nevěří. V něčem jsme tak těm jeho současníkům vlastně blíží, než generace křesťanů před námi. Ti museli věřit na Boha i na Ježíše. Problém tak měli spíš právě s tím, že by to byl člověk. Ale proč tu tak dlouho mluvím o něčem tak málo záživném, jako je otázka Ježíšova lidství a Božství? Protože právě o to jde. A právě tohle nás může ochránit od toho, hledat v tom příběhu něco jiného, co tam není a nemá být.

Příběh je o vzkříšení. O navrácení do života člověka, který je už delší dobu mrtvý. Opravdu mrtvý. Tedy zázrak. A tak se někteří, ti hodnější, začnou tak lehce usmívat, jakože už chápou, ale proto, že jsou hodní, neřeknou nic. A ti ostatní prostě řeknou nahlas, že jsme banda idiotských věřících jako ve středověku. A že by nám stát neměl žádné peníze dávat, protože mezi lidmi šíříme idiotské bludy. Ano, jde o zázrak. Dneska stejně jako tehdy. Ano. Lidé tehdy všichni věřili na Boha, ale vzkříšení mrtvého byl pro ně úplně stejný zázrak jako pro nás. Ani tehdy se to nedly. Mrtví prostě nevstávali. Proto to byl zázrak tehdy stejně jako dneska. I když my dnes asi víme o trochu líp než

oni, proč nemůže mrtvý organismus zase ožít, zkušenost máme všichni stejnou. Mrtví se nevracejí.

A věříme tedy na zázraky? Myslím, že člověk, který na žádné zázraky nevěří je stejně divný jako ten, který s nimi příliš počítá na každém kroku. Ale dejme tomu, že se to tehdy opravdu stalo. Že se stal zázrak. Že Ježíš člověk učinil zázrak. Ano, jako člověk. Čtete tam o tom, že viděl pohřební průvod, a že ten mrtvý byl jediným synem své ovdovělé maminky. A Ježíšovi jí bylo prostě lidsky líto. A tak se zastavil, přišel k ní a řekl jí: Neplač. A možná se mu chtělo plakat úplně stejně jako jí, protože sdílená bolest může bolet úplně stejně. A tak Ježíš, protože to byl také opravdový Bůh, toho kluka vzkřísil z mrtvých. A učinil tak znamení pro všechny okolo. Ano, tento člověk Ježíš má moc, jakou může mít jedině Bůh. Věř nebo nech být. A lidé uvěřili a radovali se a chválili Boha za jeho navštívení. Amen.

A tady by asi stálo za to skončit. Jenže já tady skončit nemůžu. Pro mě, jako pro člověka v roce 2013 po narození Krista, se tady právě otevírají otázky. Spousta otázek, které bych chtěl na Pána Boha vychrlit a pak dlouho jen poslouchat. A poslouchat. To je ta nejlepší možnost, když má člověk na Boha otázky. Vychrlit je a pak poslouchat. Dlouho poslouchat. Vy, kteří jste dnes přišli sem, můžete teď odejít, a nebo máte tu smůlu, že musíte ještě chvilku poslouchat mě.

K čemu nám ten příběh je? Je o nás? Co s ním máme dělat? Máme se taky radovat, že se té jedné paní kdysi kdesi v Galilei vrátil syn? Že Ježíš někomu pomohl? Ale co všichni ti, kteří se nedočkali zázraku? Kterí trpěli jako psi a Bůh mlčel? To mu jich nebylo a není líto? K čemu je tenhle příběh, když už se to prostě neděje. Když tady po ruce nemáme Ježíše, aby dělal zázraky?

Ten příběh není o nás. Opravdu není. Alespoň ne v první řadě. Je o Ježíši. Ale i nám má říci něco důležitého. Ježíš, a nebo Bůh, jestli chcete, je silnější než smrt. I nad tím posledním nepřítelem, který nás všechny porazí, úplně každého, i ten kluk z toho příběhu musel později znovu zemřít, i nad tím nepřítelem, který jakoby zežere všechno a všechny a nic nevrátí, i nad ním někdo je. Někdo silnější než sama smrt, koho musí i ona poslouchat a musí vrátit, když On rozkáže. Někdo, komu je líto stejně jako nám. Někdo, kdo brečí stejně jako my a možná ještě mnohem víc, protože soucítí s naší bolestí. Někdo, kdo nás má prostě hrozně moc rád. A je tak silný, že i z toho posledního nepřítele, že z té všežravé obludy smrti, dokáže učinit jenom bránu k životu. K životu mnohem skutečnějšímu a krásnějšímu, než zatím známe tady. To je Bůh.

Víte, ta žena tehdy, ta vdova z Naim, prožila zázrak. A uvěřila a změnilo jí to život. My tohle asi nikdy neprožijeme. (Říkám asi, protože nikdy neříkej nikdy.) Proč? Protože o tohle Pánu Bohu asi fakt nejde. Ukazovat tady světu zázraky a pravidelně popírat to, jak tento svět stvořil a jak má tento svět fungovat. Máme se jednou narodit, jednou žít a jednou prostě odejít. A navíc, tyhle zázraky na nás lidi stejně kdovíjak nefungují. Bible je plná příběhů, kdy lidé viděli zázrak. A neudělalo to s nimi vůbec nic. Ale taky známe spoustu příběhů, kdy zázrak nepřišel, Bůh nepomohl a nezachránil. A právě tehdy, tehdy nejvíc se projevila víra. A mohla posilovat a proměňovat, být světlem. Právě ta víra, která obstojí i bez jakoby viditelné pomoci z hůry, takhle víra proměňuje. A o takovouto víru Pánu Bohu jde především. O důvěru, která se spolehne a zůstane věrná tomu dobrému, i když to ještě nevidí. O naději, která ví, že to dobré má smysl, i když to třeba tady na světě dopadne špatně. O lásku, která překonává strach.

Amen